

tedes at erhverve Øvrighedsresolution og saa denne forkyndt for ham — eller det er lykkedes at faa et af Øvrigheden approberet Forlig med ham — dette sidste Spørgsmaal er, som jeg før bemærkede, det, der er i Øjeblikket procederes om — saa vil Kommunen blive nødt til at betale, uagtet han er rejst. Det er det, som altsaa her vil blive forandret, i det naar det bløt paa et Tidspunkt, hvor Spørgsmaalet i det hele taget er opstaaet, viser sig, at han har forladt Landet, saa vil Bøgeringen blive at afvise, som der staar, det vil altsaa sige, at saa vil Kommunerne ikke være forpligtigede til forlods Udredelse af Alimentationsbidraget. I denne Forbindelse vil jeg gøre en Bemærkning. Det kunde maaste synes en eller anden, at der var en Modstrid mellem dette første Punktum i andet Stykke og det sidste Punktum i tredje Stykke af § 4. I første Punktum af andet Stykke staar der: Skønner Politimesteren (i København Overpræsidenten), at Formodningen er for, at Barnefaderen er død, eller at han har forladt Landet, og denne Formodning ikke afkræftes ved de i denne Anledning foretagne Undersøgelser, afviser han Bøgeringen. I sidste Punktum af tredje Stykke staar der: Skulde Barnefaderen være død eller have forladt Landet, forholdes der med det af vedkommende Kommune forstudsvis udredede Bidrag efter Reglerne i nysnævnte Lovs § 27. Jeg siger, at det kunde synes, at der er en Modstrid mellem disse to Bestemmelser, men det er der i Virkeligheden ikke, Meningen er nemlig den, som det let fremgaar, naar man tænker sig rigtigt om, at i første Punktum i andet Stykke tænkes der kun paa den foreløbige Undersøgelse, der kan finde Sted, straks naar Moderen kommer og forlanger Alimentationsbidrag ved Politimesterens Foranstaltning. Det kan meget godt hælde, at der paa dette Stadium af Sagen ikke foreligger noget Bevis eller nogen tilstrækkelig Oplysning om, at Barnefaderen er død eller har forladt Landet, men naar saa Alimentationsbidraget er blevet udbetalt som Følge deraf til Moderen og skal indbringes hos Faderen, kommer man jo nærmere ind paa Sagen, og saa er det, at det ofte kan vise sig, at han er borte, og saa maa der naturligvis gives en Regel for, hvorledes det saa skal gaa. Der vil det stille sig saaledes altsaa, at dette første Alimentsbidrag, om jeg maa udtrykke mig saa, er jo udredt, de Penge har Moderen faaet, altsaa selv om man kan holde op for Fremtiden som Følge af, at han har forladt Landet, ere Pengene givne ud, og derfor vil Spørgsmaalet ikke kunne

undgaas: Hvem skal refundere det? Da forekommer det mig meget naturligt for det første, at dette Udlæg ikke skal endelig forblive hos Moderens Opholdskommune, fordi det vil være temmelig umuligt at lade denne Kommune bære det, og for det andet er det naturligt, at man med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes det skal blive refunderet, følger Bestemmelserne i Fattiglovens § 27. Ligeledes finder jeg det nu, efter at Fattigloven var givet, ogsaa meget naturligt, at man betragter dette Bidrag, som udredes af Moderens Opholdskommune, som en Faderen ydet Fattighjælp, og at der saa, med Refusion af det, forholdes efter Fattiglovens Regel, som jo er forstellig fra den Regel, der opstilles i Loven af 20de April 1888, deri, at kun $\frac{3}{4}$ kan fordres refunderet, medens den ene Fjerdedel hviler paa den Kommune, der har maattet yde Hjælpen foreløbig; efter Loven af 1888 maatte derimod hele Beløbet kunne fordres refunderet. Men naar den ny Fattiglov nu opstiller den almindelige Regel for Refusionen, at kun $\frac{3}{4}$ refunderes, og at den ene Fjerdedel hviler paa den Kommune, som foreløbig har maattet udrede Bidragene, saa finder jeg det ganske naturligt, at dette ogsaa skal anvendes i det her omhandlede Forhold.

Der er kun et Par smaa Ændringer, som jeg for min Part kunde ønske i Forslaget, og som jeg antager, at ingen kan have noget videre imod. For det første tror jeg, at det maaste kunde være tydeligere i § 4, i Slutningen af første Stykke at sige: „samt af vedkommende Øvrigheds Resolution eller Approbation“, fordi det jo er Meningen, at det samme skal gælde om Forlig, der ere approberede af Øvrigheden. Dernæst tror jeg, at man i § 6 maa gøre et lille Tillæg. § 6 er jo væsentlig optaget fra Loven af 20de April 1888, og efter den kom det ganske rigtigt til at stille sig saaledes, at Politiet aldrig havde nogen Opfordring til af egen Drift at efterlyse Barnefaderen, men Politiet havde i den Henseende kun at gøre det, naar det blev begæret enten af Moderen eller af vedkommende Kommune eller af andre be- rettigede. Men naar man nu i § 4 paa- lægger Politimesteren af egen Drift at faa Alimentsbidrag ind, og han i den Henseende ikke skal afvente nogen Opfordring fra Kommunerne eller andre, saa tror jeg, at det vil være rigtigt i § 6 at tilføje noget saadant: Ligesom Politiet kan i værdsætte saadan Efterlysning overensstemmende med Bestemmelserne i Lovens § 4 eller deslige.

Jeg skal forøvrigt kun udtale, at jeg vil stille mig meget velvillig til dette Lovforslag, da jeg virkelig tror, at det vil afhjælpe